

Hart van smaragd

HART
van
SMARAGD

MIRANDA PETERS

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

DVP

Hart van smaragd
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing
Auteur: Miranda Peters

Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Chinouk Thijssen & Kimberly Roeland
Vormgeving binnenwerk: Sacha Boelhouwer

Eerste druk februari 2019
ISBN 978-94-92585-31-8
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Daar waar de oude en de nieuwe wereld
elkaar ontmoeten
Waar de levenden zich omringen
met de geesten van weleer
Daar geeft de aarde haar geheimen prijs*

*Want de sleutel tot de Ommekeer
Maakt wat zwart was rood
En wat klein was groot*

*De sleutel tot de Ommekeer
Wacht in het rijk der dromen*

*Maar alleen voor hen die leven in het licht
Voor de duisternis blijft de aarde dicht*

Xenia slenterde in haar eentje door de stad, zonder echt te zien waar ze liep. Het was druk op het marktplein. Het rook er naar frietjes, kebab, vis en verse kruiden. Ze wist niet eens meer wanneer ze voor het laatst met plezier iets had gekookt. Waarschijnlijk toen ze nog bij haar ouders had gewoond.

Voor haar zaten twee oude mensen op een bankje. Hun haren waren bijna wit, hun huid was rimpelig en zat vol met pigmentvlekken. De vrouw droeg een bril. Ze lachte om een grapje dat haar man had gemaakt en pakte even zijn arm beet voor houvast. Hij raakte op zijn beurt teder haar wang aan. Toen gaven ze elkaar een kusje en stonden ze op. Hand in hand sjokten ze in slakkentempo over de markt, stilstaand bij ieder kraampje. Ze verheugden zich op alles: de bloemen, de verse stroopwafels, de handgemaakte schilderijtjes die een paar kinderen verkochten...

Het was precies zoals Xenia de toekomst ooit voor zich had gezien, toen ze nog naar school ging en normaal was. Voordat het pesten was begonnen en de dokter haar met iets had geïnjecteerd en daarmee haar gevoel had weggenomen.

Ze wilde nog steeds wraak, maar niet omdat de dokter haar en Dea pijn had gedaan. Ze wilde wraak omdat hij haar leven had afgenomen. En als ze daarvoor het meisje iets aan moest doen, dan was dat maar zo. Gelukkig dacht Dea er precies zo over.

Ze draaide zich om en liep met een lange omweg terug naar het huis waar ze zich tot nu toe hadden schuilgehouden.

Ze hadden een plan. Een goed plan, waar Matteo niet aan kon tippen. En zeer binnenkort zouden ze het ten uitvoer brengen.

Volgens het woordenboek is een monster iemand die wreed van aard is. Een beul, een barbaar, een onmens. Griezellig, lelijk, afschuwelijk en schrikwekkend.

Iemand als Helena.

Wat zij ons had aangedaan, was gewoon te verschrikkelijk voor woorden. Ze had Siem en mij naar de hel gesleept, waar ze ons opslot in een metalen kooi. Ze spoot ons vol met hormonen en zelfgemaakte middeltjes en martelde ons tot we Mirella zouden verraden.

Mirella... ik had haar niet meer gezien sinds vannacht, toen Siem had gezegd dat iedereen ons een week met rust moest laten en we vervolgens zonder achterom te kijken de school uit waren gestormd.

Mirella had ons verraden. Ze wist wat Helena met ons zou doen en ze had niets gedaan om het tegen te houden. Helemaal niets. Sterker nog: ze had Helena en dokter Nikolaou geholpen. Allemaal onder het mom van 'we moeten weten of jullie echt een hart hebben' of iets in die geest. Alsof dat niet al vanaf het begin duidelijk was geweest. Iemand die geen hart had, zou nooit zoveel van iemand kunnen houden als dat ik van Siem hield.

Mirella beweerde dat ze niet wist dat Helena en de dokter zo ver zouden gaan om mij te laten geloven dat Siem dood was. Dat ze niet wist dat ze Siem in een gevoelloze machine zouden veranderen die geprogrammeerd was om mij te doden. En daar was hij bijna in geslaagd.

Ik huiverde toen ik terugdacht aan dat moment.

Alles wat ik dacht te weten stond op zijn kop. Ik dacht dat Mirella een vriendin was geworden. Dat Helena de vijand was en dat

als zij uitgeschakeld zou zijn, alles weer zo goed als normaal zou worden. Ik dacht dat Helena Matthew had vermoord, maar ook dat bleek niet zo te zijn.

Helena was niet de vijand.

Niet meer.

Zuchtend trok ik mijn knieën op tot aan mijn kin en keek naar de inmiddels vertrouwde barsten in de spiegel boven de wasbak. Siem lag naast me, diep in slaap, en ik vroeg me af hoe hij dat voor elkaar had gekregen. Ik zat hier al uren, niet in staat om ook maar een oog dicht te doen.

Toen Siem en ik vannacht thuis waren gekomen, had Lars bij mijn moeder en Iris aan de keukentafel gezeten. Mijn moeder was meteen op me afgevlagen en had me omhelsd tot ik bijna stikte. Ze bleef maar vragen of ik in orde was en keek de hele tijd met een boze blik naar Siem, hoe vaak hij ook zijn excuses aanbood.

Iris was eindelijk bekomen van de schrik en was na mijn uitleg, een heleboel tranen en een onhandige knuffel naar boven gevluht om haar vriendin Tessa te bellen. En daar was ze gebleven tot ik naar bed ging. Ik had nog aardig wat stampij staan maken toen mijn moeder Siem verbood om onder haar dak te blijven slapen. Uiteindelijk bond ze in, omdat ik dreigde per direct naar Groningen te vertrekken als ze hem op straat zou zetten.

Waar ik me natuurlijk weer schuldig over voelde, want ze was doodongerust geweest. En voorgelogen.

Siem draaide zich om, zuchtte een keer en sliep met zijn gezicht naar mij toe gewoon verder. Alsof er niets aan de hand was. Hij lag daar een beetje onschuldig te dromen, terwijl ik het beeld van hem toen hij zijn mes diep in mijn hart had willen steken niet meer van mijn netvlies kreeg. Ik vroeg me af waarom hij niet wat harder had kunnen vechten tegen het middel dat zijn geest was binnengedrongen. Hoe hij het in godsnaam zover had kunnen laten komen. Het was mij immers ook gelukt. En Mirella. En Matthew.

Ik ben niet zo sterk als jij, had hij in een van onze dromen gezegd.

Ik schudde mijn hoofd. Het was niet zijn schuld.

Ik speelde een beetje met mijn telefoon in mijn hand, streek met mijn vingers over de kleine diamanten hartjes op de achterkant.

Kasper, Jip en Yvet hadden geen flauw idee wat er zich vannacht in de gymzaal had afgespeeld. Ze wisten niets over Mirella's verraad, of over de rol die Helena en de dokter hadden gespeeld. Ik had Lars verboden er met hen over te praten, omdat ik dat zelf wilde doen. Yvet en Jip hadden ons tig berichtjes gestuurd vannacht. Hugo had hun blijkbaar heel duidelijk gemaakt wat er met mij zou gebeuren en ze waren doodsbang geweest dat hij me zou vermoorden.

Het enige wat ik teruggestuurd had, was een berichtje dat het goed ging met zowel Siem als mij. Een grove leugen, want hoewel we het overleefd hadden, ging het verre van goed. Ik kon hen echter niet vanaf hier overstuur maken. Niet nu ze in het ziekenhuis lagen. Niet na die traumatische ervaring in de loods.

Het was beter om ernaartoe te gaan. Lars had beloofd zijn mond te houden tot ik ze vanmiddag op de hoogte had gebracht. Hij ging niet mee naar Groningen. Hij zei dat hij eerst met zijn vader moest praten en dingen voor zichzelf op een rijtje moest zetten. Ik had nog even aangedrongen, maar hij had voet bij stuk gehouden en was na een laatste check om een uur of drie vannacht vertrokken, met zijn handen in zijn zakken en zijn blik naar de grond gericht.

Ik wilde dat ik iets voor hem kon doen. Hij had zoveel voor mij gedaan, en dat terwijl ik hem niet kon geven wat hij het liefst wilde.

En over een paar dagen moesten we op mutantenjacht, of hoe het dan ook heette. We moesten Sophia zien te beschermen tegen een gevaar dat nog mijlenver weg leek, en te bizar voor woorden.

Samen met Mirella.

Een rilling ging door me heen toen ik aan haar dacht. Hoe kon ik ooit weer normaal tegen haar doen? Hoe konden we op haar vertrouwen als we aangevallen zouden worden, nu bleek dat ze niet te vertrouwen was?

Ik stopte mijn hoofd diep tussen mijn opgetrokken knieën. Ik kreunde toen er een pijnscheut door mijn gewonde schouder schoot, en als vanzelf probeerde ik hem met de hand van mijn andere arm te ondersteunen.

‘Hé.’ Siems stem was nog hees van de slaap.

Hij rekte zich uit, gaapte luid en rolde naar me toe. Hij grijnsde en wilde me naar zich toe trekken, maar bedacht zich toen hij de

hand op mijn schouder zag. Zijn gezicht betrok. ‘Hoe erg is het?’

Mijn schouder deed nog steeds pijn, en omdat ik niet diep kon inademen waren mijn ribben waarschijnlijk ook gekneusd. Voor de rest had ik een stuk of honderd blauwe plekken en was ik zo stijf als een plank. Vannacht had ik het nauwelijks gevoeld, maar nu des te meer. Hopelijk lieten mijn supergenen me ook dit keer niet in de steek.

‘Het valt mee.’ Ik liet mijn hand terug op het dekbed vallen en verstregelde mijn vingers met die van hem.

Hij gaf er een kneepje in en glimlachte, maar zijn ogen lachten niet mee. ‘Ik herinner me alles,’ zei hij zachtjes. ‘Het spijt me zo.’

Ik glimlachte terug. ‘Dat weet ik.’ Toen draaide ik mijn hoofd weer naar het raam. Naar de zonnestralen die mijn kamer verlichtten. Het was stil in huis, op onze ademhaling na. Mama en Iris lagen vast nog te slapen. Het was immers een lange, heftige nacht geweest.

Een week hadden we. Een week om uit te rusten, te herstellen. Een week om ons mentaal voor te bereiden op de taak die ons wachtte. Om onze vrienden te bezoeken in het ziekenhuis. Om het thuisfront in te lichten over wat we van plan waren.

‘Mijn moeder krijgt een hartaanval als ze hoort wat we gaan doen,’ zei ik na een tijdje. ‘Ze laat me nooit gaan.’

‘Ze zal wel moeten.’ Siem schoof nog wat dichters naar me toe en legde voorzichtig zijn hoofd op mijn schoot. ‘Anders staan die mutanten hier binnenkort op de stoep.’

Ik begroef mijn vingers in zijn haar en trok er zachtjes aan. ‘We moeten haar duidelijk maken dat wij de enigen zijn die hen kunnen tegenhouden, en dat als we dat niet doen de hele wereld naar de verdommenis gaat.’

Siem kreunde toen ik met mijn hand naar zijn oor ging. ‘En als we dat nou gewoon doen? De hele wereld laten verrekken en de rest van ons leven in bed blijven liggen?’

‘Ik denk niet dat er nog een wereld over is om voor te vechten als we niet ingrijpen.’

Siem blies zachtjes over mijn blote armen. ‘Voor jou zal ik altijd blijven vechten.’

Ik glimlachte niet. Bij het woord ‘vechten’ moest ik meteen weer

aan ons gevecht in de gymzaal denken. Aan dat vervloekte mes dat kletterend op de grond viel. Aan de pijn die ik voelde toen Siem mijn schouder uit de kom trapte en hem daarna weer terugzette.

Maar ik dwong die gedachte naar de achtergrond en probeerde me te focussen op Siems hand, die langzaam over mijn been omhooggleed in de richting van de zoom van mijn hemdje, het een stukje omhoog schoof en mijn koud geworden huid verwarmde.

‘Ik heb je zo gemist, godin,’ fluisterde hij in mijn oor. Met beide handen pakte hij mijn gezicht beet en kustte me zachtjes, teder. En het voelde goed, echt. Hij rook naar Siem, voelde aan als Siem, en de twinkelingen waren terug in zijn ogen. De zilveren sterretjes waar ik zo van hield.

Maar mijn hart weigerde te ontdooien en mijn hoofd zat vol watten. Het was alsof ik vastzat in drijfzand en steeds verder naar de bodem werd getrokken. Het maakte me duizelig. Veel te duizelig.

Kokhalzend duwde ik Siem van me af en rende naar de badkamer. Kromgebogen over de wc-pot leegde ik mijn hele maag, ook al zat er niet meer in dan een paar M&M’s die ik vannacht in een keukenkastje had gevonden. Toen die eruit waren, kromp mijn maag opnieuw ineen.

En opnieuw. En opnieuw.

Siem kwam zwijgend naast me staan terwijl hij zijn adem probeerde in te houden. Hij kon blijkbaar nog steeds niet tegen braaklucht, hoewel de geur van overjarige kool en rotte vis in die vervloekte kooien veel viezer had geroken. Maar hij hield mijn haar vast en wachtte tot ik me uitgeput tegen de muur liet glijden. Hij vulde een bekertje met water, gaf het aan mij en ging met zijn arm om me heen naast me zitten. Voorzichtig nam ik een slokje, bang dat het er meteen weer uit zou komen, maar dat gebeurde niet. Eten en drinken waren niet het probleem. Siem zei niets meer en staarde met een afwezige blik naar de terracotta badkamertegels. Een steek van medeleven schoot door me heen. Waarschijnlijk dwaalde hij zelf ook hulpeloos rond in een doolhof van verschrikkelijke herinneringen, net als ik. Ik gaf hem een kus op zijn wang.

‘Het komt goed,’ zei ik zachtjes. ‘Het komt allemaal goed.’

Maar ik wist niet wie ik nou eigenlijk probeerde te overtuigen.

‘Ik weet niet welke idioot dit ooit heeft ontworpen, maar hij moet dronken en stoned tegelijk zijn geweest.’ Yvet zat in haar eigen witte satijnen nachthemdje mopperend rechtop in bed en gooide een verfrommeld hoopje lichtblauwe ziekenhuiskleren op de grond. ‘De achterkant hangt gewoon open!’ Ze snoof afkeurend in de richting van de deur. ‘Ze hebben vast de hele tijd naar mijn kont staan loeren toen ik onder zeil was. Nog een geluk dat ik mijn beste string aanhad...’

Ik schudde glimlachend mijn hoofd. Yvet was zo te horen weer helemaal de oude. Haar moeder was vannacht meteen naar Groningen gereden en kende haar dochter goed genoeg om te weten dat ze een koffer vol kleding en toiletartikelen mee moest nemen. Ze was de hele ochtend gebleven en pas vertrokken om te werken toen wij hier waren en beloofd hadden goed op haar te passen.

‘Echt iets voor jou om je daar druk om te maken,’ zei ik, terwijl ik naar het bed aan de overkant keek. Jip zat zachtjes met Siem en hun ouders te praten. Yvet had me zojuist verteld dat Siems moeder in alle staten het ziekenhuis binnen was komen rennen en haar dochter om de hals was gevlogen als de arts haar niet had tegengehouden. De operatie was dan wel goed gegaan en ze zouden er, zoals Twan al zei, niet meer dan een paar littekens aan overhouden, maar ze mochten niet te wild doen vanwege de hechtingen.

‘Nu heb ik nog meer hechtingen,’ zei Jip met een zuur gezicht. ‘Nog even en niemand herkent me meer.’

Siem begon te lachen, maar zijn moeder keek hem bestraffend aan en hij hield zijn mond.

‘Hé meisje,’ riep Kasper grijnzend vanaf het bed naast haar. ‘Ken ik jou niet ergens van?’

Jip schonk hem een verveelde blik. ‘Heb jij niet wat beters te doen, Rambo?’

Kasper haalde grinnikend zijn schouders op. Zijn wang was gehecht en beplakt met een grote Cars-pleister, hij had een blauw oog en een paar gekneusde ribben. Zijn benen zaten onder de deken, maar Twan had gezegd dat er een dik verband om zijn bovenbeen was gelegd na de operatie. Blijkbaar voelde hij zich goed genoeg om zijn sarcastische zelf te zijn.

‘Casanova, Rambo, jullie hebben het maar druk met bijnamen verzinnen.’ Hij liet zijn adem ontsnappen en trok een pijnlijke grimas toen hij een glas sinaasappelsap van het nachtkastje pakte.

Waarom waren zijn ouders er niet? Wat kon er in hemelsnaam belangrijker zijn dan je eigen kind dat in het ziekenhuis lag nadat hij als menselijke bom was gebruikt?

‘Niet doen,’ zei Kasper toen hij me zag kijken. ‘Ik kan veel verdragen, maar geen medelijden, oké?’ Hij verbeet de pijn toen hij zijn lege glas terugzette en zette meteen weer een grijnzend masker op. ‘Ik ben Rambo, weet je nog?’

Ik rolde met mijn ogen en richtte mijn aandacht weer op Yvet, die begon te stralen toen Twan binnenkwam met een dienblad vol koffie.

‘Jij weet precies wat een meisje nodig heeft,’ zei ze met een knipoog, waarna ze haar cappuccino van het blad pakte. Twan keek haar met een bezorgde blik aan, maar besloot toen blijkbaar dat ze min of meer oké was en ging rond met de rest van de koffie.

Yvet nam een klein slokje en volgde Twan nauwgezet met haar ogen. Toen liet ze met een zucht haar schouders zakken. ‘Ik kan me niet voorstellen dat Siem je heeft willen doden,’ zei ze zachtjes. ‘Die Helena is echt megagestoord.’

Ik knikte. ‘Ze zouden haar levenslang moeten opsluiten.’

‘En toch is ze niet meer degene achter wie we aan moeten. Nooit gedacht dat het nog gestoorder kon.’

Ik snoof. ‘Ze mag dan in dit geval aan onze kant staan, ik zal haar altijd als vijand blijven zien.’

Yvet knikte en keek even aarzelend naar me op. ‘Weet je, ik kan niet geloven wat Mirella heeft gedaan. Oké, haar gezicht staat standaard op standje chagrijnig, maar ze is altijd aardig voor ons geweest. En je zegt zelf dat ze niet wist dat Helena en dokter Nikolaou zo ver zouden gaan. Ik denk... en nou moet je me niet gaan slaan of zo... ik denk dat jij misschien wel hetzelfde gedaan zou hebben als Matthew Siem was geweest.’

‘Ik zou haar nooit verraden hebben.’

‘O nee? Heb je, toen je dacht dat Siem dood was, geen moment spijt gehad dat je Mirella’s naam niet hebt genoemd?’

Die gedachte was inderdaad even door me heen gegaan, ik had het zelfs uitgesproken tegenover Siem. Zou ik haar echt verraden hebben als ik daarmee Siem weer tot leven had kunnen wekken? Als Helena me die kans gegeven had?

Ik zweeg en dat was voor Yvet genoeg.

‘Dat bedoel ik.’ Toen richtte ze haar blik op Kasper, die inmiddels begonnen was aan de enorme reep Toblerone die Siems moeder voor hem had meegenomen. ‘Hé Rambo, waar heb jij zo leren vechten trouwens? Dat waren serieuze klappen die je hebt uitgedeeld.’

Kaspers trotse grijns paste bijna niet op zijn gezicht. ‘Gewoon, veel films kijken.’

‘Ach, lul toch niet man,’ zei Twan. ‘Je hebt maandenlang met mijn oom en mij getraind om indruk te kunnen maken op de meisjes.’

Kasper lachte schaaapachtig en stopte snel nog een stuk chocolade in zijn mond.

‘Hij doet nu wel zo stoer,’ fluisterde Yvet in mijn oor. ‘Maar ik heb hem in zijn slaap horen schreeuwen vannacht. Hij riep telkens om zijn moeder.’

‘Weet jij waarom zijn ouders hier niet zijn?’ fluisterde ik terug. Gelukkig had de rest het op het moment te druk met elkaar, of in Kaspers geval met zijn telefoon.

Yvet keek me vragend aan. ‘Geen idee, dat moet je aan Siem vragen, denk ik.’

Jip liet zich kreunend terugzakken in de kussens, waarop haar moeder meteen haar hand pakte.

‘Mam, doe niet zo overbezorgd. De dokter heeft gezegd dat we

over een paar uur naar huis mogen als we ons goed voelen. En ik voel me best goed.’

Rimke sloeg haar ogen neer en keek toen om beurten naar Jip en Siem. ‘We zijn jullie bijna kwijtgeraakt. Mag ik dan alsjeblieft een beetje bezorgd zijn? Ik heb de afgelopen weken geen oog dichtgedaan! Wat er vannacht is gebeurd...’

‘Het is nog niet voorbij,’ onderbrak Jip haar. ‘We moeten nog op mutantenjacht.’

Rimke hief haar vinger op en keek haar dochter met een strenge blik aan. ‘Jij niet, jongedame. Jij gaat met je vader en mij mee naar huis. Ik ga je gruwelijk verwennen, desnoods elke ochtend pannenkoeken voor je bakken, maar je gaat níét met de rest mee!’

Jip trok een gezicht, maar haar moeder was onverbiddelijk zoals ze daar stond met haar ene hand in haar zij en de andere in de hand van Jip. Bouke stond er ongemakkelijk bij en wendde zich tot Siem en mij.

‘Ik zou willen dat jullie hier ook niet aan mee zouden hoeven doen, maar ik begrijp dat het nodig is.’

‘Het is niet alleen nodig,’ zei Siem, terwijl hij mijn blik zocht. ‘Het is de enige manier.’

Ik knikte bevestigend.

‘Maar we krijgen dus een week rust?’ vroeg Yvet.

Ik knikte opnieuw, hoewel ik niet zeker wist of ‘rust’ het goede woord was. In mijn hoofd was het nog geen moment rustig geweest.

‘Het is alleen de vraag of die mutanten ook weten dat jullie een week rust hebben,’ zei Kasper.

‘Dokter Nikolaou en Helena houden Sophia deze week verborgen. Daarna nemen wij het over,’ zei Siem.

‘En wie zegt dat die lui niet achter ons aan komen?’ vroeg Twan, waarop Rimke verschrikt haar hand voor haar mond sloeg.

‘Waarom zouden ze dat doen? Ze kennen ons niet eens,’ antwoordde ik. ‘Ze willen wraak nemen op de dokter, niet op ons.’

‘Hoe weet jij nou wat ze precies willen?’ vroeg Yvet. ‘De dokter heeft ons eerder voorgelogen en Helena al helemaal. Hoe weet je dat ze dit keer de waarheid spreken?’

‘Dat weten we niet,’ zei Siem.

‘Maar dat moeten we voorlopig maar aannemen.’

‘Ik ben benieuwd hoe ze eruitzien,’ zei Jip. ‘Zouden ze op monsters lijken? Je weet wel, zoals vampiers als ze iemand bijten?’

Siem rolde met zijn ogen. ‘Jij hoopt natuurlijk dat zo’n monster lijkt op Damon Salva... nog wat, én dat hij door jou voor het goede zal kiezen.’

‘Salvatore. En wat dan nog? Jullie zeggen zelf dat de dokter jullie al vaker heeft voorgelogen. Wat nou als deze mutanten in werkelijkheid geen monsters zijn? Wat als ze nog steeds menselijk zijn?’

‘Jij hebt te veel series gekeken.’ Siem goot de rest van zijn koffie naar binnen en stond op.

‘In ieder geval krijg jij dat niet te zien, jongedame,’ zei Rimke, opnieuw met een opgestoken vinger naar haar dochter. Toen wenkte ze Bouke. ‘Kom, wij gaan even met de arts praten.’

Even later liepen ze de gang op, Bouke met zijn handen in zijn zakken achter zijn vrouw aan sloffend.

Siem keek ze met opgetrokken wenkbrauwen na. Hij ging naast me zitten en zette zijn lege bekertje op Yvets nachtkastje.

‘Stel dat Jip gelijk heeft?’ vroeg ik. ‘Stel dat er diep vanbinnen nog iets menselijks in hen zit? Stel dat ze alleen maar zo zijn geworden omdat ze geen liefde gekend hebben?’

Siem streek een lok haar achter mijn oor en gaf me een zachte kus op mijn voorhoofd. ‘Op die manier denken is gevaarlijk,’ zei hij. ‘Als je twijfelt op een cruciaal moment, kan dat je je leven kosten. Het is zij of wij. Doden of gedood worden. En wij zullen niet degenen zijn die doodgaan, dat laat ik niet toe.’

‘Je zei dat ze geen schaamte kennen?’ vroeg Kasper aan mij en ik knikte, waarop hij zijn ogen tot spleetjes kneep en breed grijnsde. ‘Lekker kinky.’

‘Jezus, jij kan ook maar aan één ding denken, hè,’ zei Yvet bits in zijn richting. ‘Echt, ik blijf me erover verbazen dat er in jouw hoofd nog plek is om überhaupt te denken.’

‘Schatje toch, je leeft maar één keer. Waarom zou je het dan niet onvergetelijk maken?’

Yvet stak haar tong uit, maar voor het eerst begreep ik iets van Kasper. Hij wilde alles, maar dan ook alles uit het leven halen. Zou

hij altijd al zo zijn geweest of zou er iets gebeurd zijn waardoor hij zo was geworden? Natuurlijk hielp zijn uiterlijk ook mee, maar hij had iets kwetsbaars over zich nu ik hem in dat ziekenhuisbed zag zitten. De wolk aftershave die hem normaal gesproken omringde was afwezig, en zijn onophoudelijke grijns leek niet echt. Misschien vrat het wel aan hem dat hij gefaald had, dat hij die twee meiden niet had kunnen verdedigen.

‘Als je het over onvergetelijk hebt,’ zei Twan. ‘Ik denk niet dat ik afgelopen nacht ooit nog van mijn netvlies krijg.’

‘Ik ook niet,’ zei Yvet. ‘Ik zal die kop nooit vergeten.’

‘Dat is dan het enige goede wat Mirella gedaan heeft,’ zei ik pinnig. ‘Van Hugo zullen we geen last meer hebben.’ Ik dacht aan de auto die Mirella en ik van het viaduct hadden geduwd en die daarna in brand was gevlogen. We hadden zij aan zij gevochten, op elkaar vertrouwend. Hoe was het mogelijk dat zoiets in slechts een paar minuten compleet kon veranderen?

‘Een kat in het nauw maakt rare sprongen,’ mompelde Kasper, waarop iedereen hem met een vreemde blik aankeek. Meteen plakte hij de grijns weer op zijn gezicht. ‘Ze lijkt op Catwoman, oké? En toevallig ben ik onwijs fan van Catwoman.’

‘Fan van haar lichaam zeker,’ zei Yvet.

Kasper keek haar een ogenblik lang ondoorgrondelijk aan. ‘Dat ook,’ zei hij uiteindelijk. ‘Maar al die andere dingen dan? Ze kan zwaardvechten, verliest nooit haar evenwicht, heeft goede reflexen en ze is *fucking* snel.’

Siem begon te grinniken. ‘Hebben we het nu over Catwoman of over Mirella?’

‘Bovendien,’ ging Kasper verder, Siems opmerking negerend, ‘is ze iemand met een eigen moraal, met haar eigen opvattingen en ideeën. Iemand met een verleden. En niemand weet of ze de heldin of de schurk is.’

‘Dat weten we van Mirella ook niet,’ zei Siem aarzelend met een blik op mij.

‘Maar ze staat wel aan onze kant,’ zei Yvet. ‘Ze mag ons dan verraden hebben en haar eigen agenda eropna houden, ze wil net als wij die monsters van onze planeet schoppen.’

Ik wist niet of ik het daarmee eens was. Stond Mirella echt aan onze kant? Of zou ze het hazenpad kiezen op het moment dat ze Matthew gewroken had? Zou ze ons aan ons lot overlaten als puntje bij paaltje kwam?

‘Hoe dan ook,’ zei Kasper. ‘Mijn deur staat altijd open voor Catwoman.’

‘Je bed, bedoel je,’ grinnikte Siem.

Kasper gaf geen antwoord en richtte zijn aandacht weer op zijn telefoon.

De deur ging open en we stopten allemaal met praten. Een chagrijnig kijkende verpleegster van een jaar of vijftig kwam binnen om de lakens van het bed schuin tegenover Kasper te verschonen. Haar dunne armen en benen leken net stokjes waar overtollig vel aan hing en ze had duidelijk veel te lang in de zon gelegen, want de huid van haar gezicht en hals zag eruit als gerimpeld leer. Er kwam een rochelend geluid uit haar keel dat ik herkende als het hoestje van een zware kettingroker. Mijn opa was ooit aan zo’n hoestje doodgegaan.

‘Weet je wat ik pas echt haat?’ zei Yvet op overdreven luide toon. ‘Dat er hier geen McDreamy of McSteamy rondloopt. Alleen maar McNachtmerries.’

De verpleegster schonk haar een nijldige blik, maakte af waar ze aan begonnen was en liep toen met grote passen de deur uit. Het vel van haar bovenarmen wapperde heen en weer bij iedere stap.

‘Yvet, ik zou maar oppassen als ik jou was,’ zei Jip. ‘Straks geeft ze je expres de verkeerde pillen en val je dood neer.’

Yvet grinnikte. ‘Dat zou me van haar tegenvallen. Ik verwacht toch op zijn minst dat ze me levend gaat koken en me in stukjes opdient aan de andere patiënten.’

Twan, Siem en Kasper schudden hun hoofd.

‘Nou,’ zei ik. ‘Dan is het maar goed dat we hier allemaal binnen een paar uur weg zijn.’

‘Heb je als welkom-thuiscadeau nog iets voor me geregeld?’ vroeg Kasper met een scheve glimlach toen we met z’n vijven tegen een uur of zes voor het studentenhuus stonden. ‘Lange benen, goede kont... zoiets?’

Yvet begon te giechelen. ‘Ik denk dat ze die *Cars*-pleister op je gezicht heel charmant had gevonden.’

Kasper haalde zijn schouders op. ‘Het was óf een prinsessenpleister óf deze.’

‘Je had ook een grote-mensenpleister kunnen kiezen,’ zei ik.

Kasper grijnsde schaapachtig en stak de sleutel in het slot. Een walm van shoarmalucht sloeg me vol in het gezicht toen de deur openzwaaide en ik deinsde achteruit.

Siem grinnikte toen hij mijn gezicht zag. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je niet van shoarma houdt?’

‘Tuurlijk lust ik dat wel,’ zei ik zo luchtig mogelijk. ‘De geur overvalt me gewoon een beetje. Ik had geen idee dat het al etenstijd was.’

Siem liep verder de gang in en zette zijn voet op de eerste traprede. ‘Ik ook niet.’ Toen richtte hij zich tot de rest. ‘Zullen we maar wat bestellen dan?’

Kasper knikte instemmend en klopte op zijn buik. ‘Dat ziekenhuisvoer willen zelfs de ratten niet vreten. Volgens mij hebben ze die kok regelrecht uit het riool getrokken. Man, wat een ranzig spul.’

‘Nou, inderdaad,’ zei Yvet. Haar ogen begonnen te twinkelen. ‘Ik denk dat McNachtmerrie het inmiddels wel onder mijn bed gevonden heeft.’ Ze sloeg een arm om Twans middel.

‘Gelukkig was jij zo slim om normaal voedsel mee te smokkelen.’

Twan trok glimlachend zijn wenkbrauwen op. ‘Voor zover je kaaschips normaal voedsel kunt noemen.’

‘Hé Siem,’ zei Twan met een knipoog naar zijn vriendin. ‘Bestel voor mij maar extra knoflooksaus.’

Yvet trok een vies gezicht, waarop Twan in lachen uitbarstte, tegen haar billen tikte en achter haar aan de trap op liep.

Siem en Kasper waren inmiddels al boven. Ik hoorde Siem bellen om onze bestelling door te geven. Zo te horen bestelde hij genoeg voor de halve stad.

Langzaam sjokte ik de trap op. De shoarmalucht, die uit een van de kamers op de eerste verdieping leek te komen, werd steeds sterker. Mijn maag werd onrustig, maar ik had de hele dag nog niets gegeten, dus was de kans klein dat ik zou overgeven. Niemand hoefde te weten hoe ellendig ik me eigenlijk voelde. Hoe geweldig zou het zijn om alles te kunnen vergeten? Om te vergeten wat Hugo had gedaan, wat er in die kooien was gebeurd? Om te vergeten hoe verloren ik me voelde toen ik dacht dat Siem dood was? Om te vergeten dat hij me wilde doden met die kille blik in zijn mooie blauwe ogen...

Nee, niet aan denken. Niet aan denken. Niet deze week.

Hard kneep ik mezelf in mijn arm. Ik moest me focussen op het heden. Er zijn voor mijn vrienden. Voor Siem. Dit was voor iedereen moeilijk. Met moeite onderdrukte ik een nieuwe neiging tot kokhalzen, plakte een glimlach op mijn gezicht en liep door naar Siems kamer, waar tot mijn grote verbazing een nieuw keukenblokje stond. En nieuwe meubels.

Kasper en Siem zaten al aan een soort van campingtafel te lachen om een flauwe grap die Kasper ongetwijfeld had gemaakt. Twan en Yvet waren druk bezig bestek en borden neer te zetten en pakten een paar biertjes en een fles witte wijn uit de koelkast.

‘Hoe...’ begon ik, waarop Siem me glimlachend aankeek.

‘Dit hebben ze gedaan in de tijd dat wij gevangenzaten,’ zei hij. ‘Ik schrok me net een ongeluk.’

‘Wat... Wat lief,’ perste ik eruit.

‘Nou ja,’ zei Yvet. ‘Eigenlijk was het Lars’ idee. Hij heeft me geld gegeven om wat nieuwe spullen te kopen, dus toen ben ik naar de winkel gegaan.’ Ze zuchtte. ‘Ik weet ook wel dat het bedoeld was om ons af te leiden, zodat we ons niet halsoverkop in een reddingsmissie zouden storten, maar het was fijn om iets te doen te hebben en... Wat is er?’ Ze keek me bezorgd aan.

‘Dat geld was van Helena,’ zei ik. ‘Die spullen zijn gekocht met geld van Helena.’

‘Wat maakt dat nou uit?’ zei Siem. ‘Het zijn maar meubels. Toch goed dat het hier niet meer zo’n puinhoop is?’

‘Yfje en ik hebben een hele dag lopen sjouwen met die rotzooi, man,’ zei Twan. ‘En ze heeft niet één keer gemopperd over smerige kleren. Ik geloof dat ze zelfs niet in de spiegel heeft gekeken. Ze was veel te bezorgd om jullie.’

‘Maar...’ Het gevoel dat ik moest overgeven kwam weer terug.

Siem stond op en sloeg een arm om mijn schouders. ‘Helena is niet meer de vijand, Hester.’

Ik rukte me los en schoot naar het nieuwe keukenblokje. ‘Niet meer de vijand? Wat is ze dan? Een vriendin? Dat mens heeft ons leven verwoest en nu verwacht je van mij dat ik hier vrolijk een bordje shoarma ga zitten eten aan een tafel die door háár betaald is?’

Kasper ging ook staan en gaf Siem een por in zijn ribben, maar hij zette wel een paar stappen achteruit. ‘Pas op jongens, de vorige keer ging ze compleet door het lint.’

‘En jij moet je grote mond houden!’ gilde ik. ‘Stoer hoor, om je te verstoppert achter dat stomme grijnzende masker van je.’

Kasper was op slag stil en wisselde een blik met Siem, waarna Siem een stap in mijn richting deed, maar ik hief mijn hand op. Ik wilde niet dat hij zijn armen om me heen sloeg en zei dat ik veilig was, dat alles goed kwam, of wat voor opbeurende woorden dan ook. Want we waren niet veilig. Niet meer. En hoewel ik vanochtend tegen hem had gezegd dat het goed zou komen, geloofde ik geen zak van mijn eigen woorden.

Tranen sprongen in mijn ogen en ik haatte dat het nu gebeurde, op dit moment.

‘Deze week wil ik niet aan dat mens denken, Siem. Dat snap je

toch wel? Maar hoe kan ik dat voor elkaar krijgen als die tafel... als alles hier...'

'Hes.' Yvets stem klonk breekbaar en zacht toen ze naast me ging staan. Ze stak haar hand uit. 'Kom, we gaan even samen naar buiten, oké? Een beetje frisse lucht zal je goeddoen.'

Ik hield mijn vuisten nog steeds gebald en maakte geen aanstalten om haar hand te pakken. 'Alsof dat iets oplost.'

'Het lost niets op, dat weet ik ook wel. Maar de buitenlucht herinnert je niet aan alles wat er onder de grond is gebeurd.' Ze pakte mijn vuist beet en sloot haar hand eromheen. 'Alsjeblieft,' zei ze met een smekende blik.

Ik keek om me heen.

Kasper stond me defensief met zijn armen over elkaar en een fronsende blik aan te staren. Siem stond tussen hem en mij in, besluiteloos. Alsof hij niet wist of hij Yvet en mij alleen naar buiten moest laten gaan. Twan stond klaar om Yvet bij mij weg te slepen zodra hij daar een reden voor zag. Heel irritant. Alsof ik haar iets aan zou doen.

'Oké,' zei ik met schorre stem en een brok in mijn keel. Mijn hart hamerde in mijn borstkas alsof het iets groots naar buiten wilde werken.

Yvet haalde opgelucht adem en voerde me mee naar beneden. We waren nog maar net buiten of mijn maag draaide zich om. Ik bleef overgeven, ook al zat er niets in mijn maag. Mijn angst. Mijn woede. Alles spugde ik op de grond tot er niets meer over was om uit te spugen.

Met brandende ogen viel ik op mijn knieën. Yvet sloeg haar armen om me heen en ik huilde totdat ik me uitgeput en volkomen leeg op de tegels liet zakken. Al die tijd hield ze me vast, liet ze toe dat mijn tranen haar shirt doorweekten. Ze was mijn steunpilaar, mijn anker, en ik klampte me aan haar vast alsof ze een reddingsboei was in een woeste zee.

'Je bent sterker dan je denkt, Hes,' zei ze toen ik na een tijdje mijn ogen droogveegde met de zoom van mijn shirt. 'We leven nog. Allemaal. Maar je moet volhouden. Als jij al instort, hoe kunnen wij dan nog blijven staan?' Ze glimlachte lief en keek even omhoog naar

het raam, waar de jongens met een bezorgde blik naar ons stonden te kijken.

‘Misschien ben ik niet zo sterk als je denkt.’

Yvet tilde mijn kin op. ‘Onzin. Ik ken je en zie mijn hele leven al iemand die sterk genoeg is om het verschil te maken, maar die bang is om het daadwerkelijk te doen. Hé, wij hebben hier zelf voor gekozen, hoor. Je hoeft het niet allemaal in je eentje te doen.’

‘Maar ik heb jullie al genoeg in gevaar gebracht. Als er iets met jullie gebeurt...’ Ik rilde, maar Yvet schudde haar hoofd.

‘Dat bedoel ik dus. Die angst moet je loslaten. Als je steeds bang bent voor wat er met ons gebeurt, breng je je eigen leven in gevaar. En ik wil niet dat je doodgaat. Ik wil als we oude omaatjes zijn nog steeds samen over mannen kunnen kletsen.’

Ik lachte door mijn tranen heen om het beeld dat dit bij me ocriep. ‘We leven nog,’ mompelde ik.

‘We leven nog,’ zei Yvet, terwijl ze overeind krabbelde. ‘En als we vallen, vangen we elkaar op, en dan gaan we dóór. Tot de laatste mutant verslagen is.’ Ze keek me streng aan.

Zuchtend pakte ik haar uitgestoken hand en liet me omhoogtrekken. Misschien stelde ik me aan. Misschien was ik inderdaad sterker dan ik dacht. En toch...

‘Ik weet dat je gelijk hebt, Yf. Ik weet dat ik niet de enige ben die iets ergs heeft meegemaakt. Maar als ik ook maar één moment aan die kooien denk, aan toen ik dacht dat Siem dood was, of toen hij me wilde vermoorden... Je hebt geen idee hoe dat voelde.’

Yvet trok haar hand los. ‘Nee, ik heb geen idee hoe dat voelt. En weet je waarom niet? Omdat je het me niet wilt vertellen. Omdat je nooit zegt wat je dwarszit. Ik heb verdorie nooit geweten dat je je jaren later nog steeds schuldig voelde om wat er met je vader gebeurd is. Dat moest ik van Twan horen, nadat Siem er met hem over gepraat had. En toen Siem het had uitgemaakt stikte je liever in je verdriet dan het met mij te delen. Je kropt alles op en dan zeg je tegen mij dat ik niet weet hoe dat voelt. Heb je er ooit bij stilgestaan hoe dat voor mij moet zijn?’

‘Yf, ik weet niet wat ik moet zeggen, ik...’

Maar Yvet was inmiddels goed op dreef en ging verder. ‘Ik hoef

heus geen lugubere details te weten, liever niet zelfs, maar verdorie, we zijn al zo lang vriendinnen. Je hebt me gesteund toen mijn vader ervandoor ging en eindeloos naar mijn gesnotter en gejack geluisterd.' Ze zuchtte, keek me aan en legde haar hand op mijn bovenarm. Ik durfde haar niet aan te kijken en richtte mijn blik op haar lange nagels waar slechts nog wat restjes roze nagellak op zaten. 'Ik wil zo graag hetzelfde voor jou doen. Je hebt me nodig, Hes, en niet alleen om over jongens en make-up te kletsen. Je hebt ons allemaal nodig.'

Ik staarde nog steeds naar de afgebladderde nagellak op Yvets vingers. Er zat een zilveren ring om haar duim die er eerst niet had gezeten. Had ze die soms van Twan gekregen? Ik wist het niet.

Ik keek op en las in Yvets ogen wat ze me zojuist voor de voeten had gegooid. In gedachten ging ik terug in de tijd, ik vroeg me af waaróm ik haar niets had verteld over de verschrikkelijkste gebeurtenissen in mijn leven. Het was geen bewuste keuze geweest. Ik had het automatisch gedaan, uit zelfbescherming, dacht ik. Maar ik had het mis gehad. Ik was bezig mezelf te vernietigen als ik zo doorging.

'Ik denk dat ik bang was dat erover praten te veel pijn zou doen. Ik ben bang dat ik de pijn niet meer binnen kan houden. Voor wie of wat ik kan worden als dat gebeurt.'

Yvet knikte. 'Dat bedoel ik dus. Je moet het niet binnenhouden. Daar ga je aan kapot, Hes.'

Mijn ogen begonnen weer te tranen. 'Ik weet niet waar ik moet beginnen. Ik weet niet of ik het aankan om die wonden open te halen.'

Yvet drukte haar nagels hard in mijn arm. 'Dat kun je wel. Geloof me, jij bent de sterkste persoon die ik ken en dat ga je bewijzen ook. En die beerput hoeft niet in één keer open. Beetje bij beetje is prima.' Ze keek vluchtig omhoog en glimlachte een beetje. 'Siem staat op het punt om naar beneden te springen, geloof ik. Hij vindt het zo te zien maar niks om van je gescheiden te zijn.'

Ik rolde met mijn ogen. 'Ik hoop niet dat hij overbeschermend gaat doen.'

Yvet fronste haar wenkbrauwen. 'Kun je hem dat kwalijk nemen?'

'Niet echt.' Ik schoof met mijn voet heen en weer over de straat-

stenen. Het zand, dat nog nat was van de miezige regen van vanochtend, schuurde en knisperde onder mijn voeten. Het was het enige geluid in de hele straat afgezien van onze ademhaling en de wind. ‘Weet je wat ik het ergst vind? Ik ben bang dat Siem en ik nooit meer zullen terugvinden wat we samen hadden. Toen hij dat mes in mijn hart dreigde te steken...’ Ik slikte, maar Yvet pakte mijn hand en gaf me daarmee de moed om verder te gaan. ‘Er was een moment dat ik dacht dat het hem zou lukken. En ik wist dat hij dan de rest van zijn leven niet meer in de spiegel zou kunnen kijken zonder een moordenaar te zien. Ik wist dat die mooie zilveren sterretjes in zijn ogen voor altijd zouden verdwijnen. En dat vond ik zoveel erger dan dat ik zelf dood zou gaan.’

‘Dat is nu eenmaal wie je bent, Hes. Dat is wat jou menselijk maakt, en die monsters niet. En ik zou niet willen dat je anders was, maar...’ Yvet schudde haar hoofd en zuchtte diep. ‘Eigenlijk zouden we helemaal niet zulke gesprekken moeten hebben. Eigenlijk zouden we dit soort dingen helemaal niet moeten meemaken. We zouden nu gewoon lekker met z’n allen iets vrolijks moeten doen. Naar de bios gaan, of *The Walking Dead* kijken of zo.’

‘Nou, dát is lekker vrolijk, al die zombies.’

‘Ik vind ze komisch. Vooral hoe ze bewegen, zelfs nadat ze gespietst zijn.’

Ik haakte mijn arm in de hare. ‘Waarom doen we dat dan niet? Gewoon netflixen en nergens aan denken. We zitten nog steeds in onze rustweek, weet je nog?’ Ik keek omhoog naar Siem, die inderdaad rusteloos stond te ijsberen voor het raam.

‘Oké,’ zei ze. Ze voelde in haar broekzakken en keek toen met een grijns op. ‘Maar dan gaan we wel eerst een megavoorraad M&M’s, chips en kaas halen bij de buurtsuper om het te vieren.’

Verbaasd keek ik haar aan. ‘We hebben zojuist het heftigste gesprek *ever* gehad. Ik snap niet wat er te vieren valt.’

Yvet stompte me hard tegen mijn arm, waar ik haar nagels in gedachten nog voelde zitten. ‘Twan is jarig vandaag. Hij wil niet dat we er aandacht aan besteden, gezien de omstandigheden, maar je snapt natuurlijk wel dat ik me daar niets van aantrek.’

Langzaam liep ik achter haar aan naar de winkel. Twan was

jarig? Daar had hij niets over gezegd. ‘Weten Siem en Kasper wel dat hij jarig is?’

‘Waarschijnlijk niet,’ riep Yvet over haar schouder. ‘Maar daar gaat straks verandering in komen.’ Grijnzend zwaaide ze naar Twan, die naast Siem nog steeds met een bezorgde blik naar ons stond te kijken.

Om Siem een beter gevoel te geven stak ik twee duimen omhoog. Yvet maakte zich al genoeg zorgen om mij. Ik wilde niet dat Siem daar nog een schepje bovenop zou doen. We gingen vanavond gewoon met z’n allen shoarma eten, Twans verjaardag vieren, lachen en series kijken. Vanavond gingen we net doen alsof alles hartstikke normaal was.

Die avond vierden we – na flink aandringen van Yvet – Twans verjaardag. We speelden tot diep in de nacht *Never have I ever* en dronken alles wat er gebeurd was naar de achtergrond. We lachten en gaven beschaamd dingen toe die we eigenlijk niet wilden vertellen. We vervingen de bull's eye op het dartbord door Helena's hoofd en mikten vol op haar ogen. Een paar uur later was ze niet meer te herkennen. Maar Kasper spande de kroon. Hij beweerde dat hij net zo goed kon strippen als die mannen in *Magic Mike* en gaf een show weg die niet zou misstaan op een vrijgezellenfeest. Yvet en ik kwamen niet meer bij toen hij een knalgroene glitteronderbroek aan bleek te hebben. Alleen struikelde hij over zijn eigen spijkerbroek en viel hij niet bepaald charmant tegen de campingtafel, waardoor Siems kamer veranderde in een grote puinhoop.

Dat was nu twee uur geleden en niemand had de moeite genomen de rommel op te ruimen. Twan en Siem hadden Kaspers been opnieuw moeten verbinden en een nieuwe pleister op zijn voorhoofd moeten plakken omdat de wonden weer waren gaan bloeden. Beschaamd – en dat was iets wat ik nog nooit bij Kasper had gezien – was hij daarna in bed gekropen. Yvet en Twan waren vervolgens met een veelbetekenende blik in hun ogen naar boven vertrokken. Ik had liever niet geweten wat Yvet in Twans oor fluisterde toen ze hem zijn kamer in sleurde.

Zuchtend streek ik met mijn hand over het dekbed en staarde in het donker naar de ingestorte campingtafel. Ik kon me er niet druk om maken. Siem lag luid naast me te snurken, waarschijnlijk door de glazen whisky die hij soldaat had gemaakt. Bier liet hem nooit

zo hard snurken. Hij kreunde zachtjes in zijn slaap toen ik over zijn wang streek. Hij ging op zijn zij liggen, wurmde zijn handen onder zijn kussen en sliep rustig verder. Het snurken stopte.

Ik draaide me op mijn zij, ging achter Siem liggen en sloeg een arm om hem heen. Ik drukte mijn neus tegen zijn nek en snoof zijn vertrouwde geur op. Mijn hand legde ik op zijn borstkas, op de plek waar zijn hart rustig en gelijkmatig tegen mijn vingers klopte. Het hart dat hem uiteindelijk redde van zijn alter ego. Het hart dat nog altijd goed was, en sterker dan hij dacht.

Ik werd wakker van de geur van gebakken eieren en spek. Verdwaasd draaide ik mijn hoofd naar links. Siem was in zijn boxershort met een koekenpan in de weer. Het was inmiddels licht buiten, hoewel de zon niet door de dunne gordijnen scheen. Getik tegen het raam en op het dak maakte duidelijk dat het regende. En hard ook.

Ik gaapte en Siem draaide zich om. ‘Hé godin. Lekker geslapen?’ Hij jongleerde wat met de spatel en ving hem op met zijn voet voordat het ding op de grond viel.

Ik rolde met mijn ogen. ‘Wat ben jij vroeg uit de veren. Heb je geen kater?’

Siem glimlachte. ‘Vroeg? Het is twee uur ’s middags.’

Met een ruk vloog ik overeind. ‘Twee uur?’ Jemig, ik was niet alleen in slaap gevallen, maar had ook nog eens uren liggen maffen?

Hij haalde zijn schouders op. ‘Je had het nodig. En je zag er zo ontspannen uit, zo lief en onbezorgd... Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen je wakker te maken.’ Hij schudde nogmaals met de koekenpan. Toen knipoogde hij en verschenen er pretlichtjes in zijn ogen. ‘Zin in ontbijt?’

Voor ik antwoord kon geven rammelde mijn maag al, waarop Siem grinnikend eieren met spek op twee borden liet glijden. Hij legde er een snee donker brood naast en gaf een bord aan mij.

Ik ging rechtop zitten en bekeek het eten aandachtig. ‘Ik dacht dat jij niet kon koken?’

Siem grijnsde zoals alleen hij kon grijnzen en kroop naast me op bed. ‘Eieren bakken noem ik geen koken.’

Aarzelend nam ik een hap alsof ik verwachtte dat het net zo zou